

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 10Sžo/218/2015
Identifikačné číslo spisu: 7014201379
Dátum vydania rozhodnutia: 25.01.2017
Meno a priezvisko: JUDr. Jana Hatalová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2017:7014201379.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Henčekovej, PhD. a členov senátu JUDr. Zuzany Ďurišovej a JUDr. Eleny Berthotyovej, PhD., v právnej veci žalobcu: Agrostroj, akciová spoločnosť Michalovce, Hviezdoslavova 17, Michalovce, IČO: 36 191 957, právne zastúpený JUDr. Slavomírom Kučmášom, advokátom, AK so sídlom v Michalovciach, Plynárenská 1, proti žalovanému: Národný inšpektorát práce, Masarykova 10, Košice, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. S/2014/02482-2.1 O-307/2014 zo dňa 19.09.2014, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach č. k. 6S/139/2014-66 zo dňa 23.04. 2015, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Košiciach č. k. 6S/139/2014-66 zo dňa 23. apríla 2015 p o t v r d z u j e .

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

Krajský súd napadnutým rozsudkom s poukazom na ustanovenie § 250j ods. 1 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok (ďalej len „O.s.p.“) zamietol žalobu žalobcu, ktorou sa domáhal preskúmania rozhodnutia žalovaného č. S/2014/02482-2.1 O-307/2014 zo dňa 19.09.2014. Týmto rozhodnutím bolo zamietnuté odvolanie žalobcu a potvrdené rozhodnutie Inšpektorátu práce Košice z 23.05.2014 č. 60/14/S, ktorým bola žalobcovi uložená pokuta 33 000,-Eur podľa ustanovenia § 19 ods.1 písm. a/ zákona č. 125/2006 Z.z. o inšpekcii práce a o zmene a doplnení zákona č. 82/2005 Z.z. o nelegálnej práci a nelegálnom zamestnávaní a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov za porušenie povinností stanovených predpismi uvedenými v § 2 ods.1 písm. a/ bod 3 zákona č. 125/2006 Z.z. o inšpekcii práce a o zmene a doplnení zákona č. 82/2005 Z.z. o nelegálnej práci a nelegálnom zamestnávaní a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, konkrétne § 6 ods.1 písm. d/ a i/ zákona č. 124/2006 Z.z. o bezpečnosti a ochrane zdravia pri práci a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov v nadväznosti na § 7 písm. b/ Nariadenia vlády SR č. 396/2006 Z.z. o minimálnych bezpečnostných a zdravotných požiadavkách na stavenisko v znení neskorších predpisov a nedodrzaním bezpečnostnej úrovne požadovanej čl. 12.5 STN ISO 3691 + Amd 1:2000 /Motorové vozíky. Bezpečnostné predpisy/ a čl. 3.4.6 písm. z/ STN 26 8805 z

r. 2011 /Motorové vozíky. Základné požiadavky. Požiadavky na kvalifikáciu/.

Po citácii relevantných právnych predpisov krajský súd v odôvodnení rozsudku poukázal na to, že v danom preskúvanom prípade bol predmetom preskúmania správny delikt právnickej osoby.

Uviedol, že správnym deliktom právnickej osoby je protiprávne konanie právnickej osoby, ktorého znaky ustanovuje zákon a za ktoré ukladá správny orgán sankciu ustanovenú týmto zákonom. Od ostatných správnych deliktov sa tieto delikty odlišujú znakom zodpovednej osoby, ktorou je právnická osoba ako celok, nie teda fyzické osoby - jej zamestnanci, členovia a pod., ktorých prostredníctvom právnická osoba koná.

Subjektom správneho deliktu je právnická osoba, ak je deliktuálne spôsobilá. Deliktuálna spôsobilosť (spôsobilosť na protiprávne konanie) sa spája s jej existenciou. Realizácia deliktuálnej spôsobilosti je možná len tak, že právnou povinnosť poruší štatutárny orgán právnickej osoby alebo iní zamestnanci alebo členovia a podobne a toto porušenie sa prizná právnickej osobe.

U právnickej osoby nemožno hovoriť o zavinení v tom istom zmysle, ako u fyzickej osoby, pretože zavinenie je stav vedomia a vôle, ktorý môže mať len fyzická osoba.

Pracovne teda možno uvažovať o stave, keď právnická osoba nevynaložila všetko úsilie na to, aby zabránila porušeniu právnej povinnosti, ktorú od nej možno požadovať a vynucovať.

Nepožaduje sa teda preukázať zavinenie fyzickej osoby, ktorá za právnickú osobu konala alebo mala konať. Zavinenie teda nie je pojmovým znakom správneho deliktu právnickej osoby. Preukazuje sa len porušenie právnej povinnosti. Ide tu o tzv. objektívnu zodpovednosť, a to zodpovednosť absolútnu.

Ako ďalej uviedol krajský súd, vychádzajúc z rozsahu a z dôvodov žalobných námietok žalobcu uvedených v žalobe, ktorých hlavným bodom bolo zo strany žalobcu namietanie porušenia ustanovenia § 12 písm. k/ zákona č. 124/2006 Z.z. a námietka žalobcu, že nijakým spôsobom nezanedbal a už vôbec neporušil žiadne ustanovenia zákona č. 124/2006 Z.z. o bezpečnosti a ochrany zdravia pri práci, ale naopak vždy dbal na to, aby bola zaistená bezpečnosť a ochrana zdravia pri práci, je vzhľadom na objektívnu zodpovednosť žalobcu nedôvodná. Sám žalobca totiž v obsahu žaloby poukazuje na to, že vedúci zamestnanec Ing. U. T. nezabezpečil správny pracovný postup v zmysle stanovených a schválených predpisov v oblasti bezpečnosti a ochrany zdravia pri práci a v dôsledku jeho nesprávnych rozhodnutí došlo k vzniku smrteľného a závažného pracovného úrazu jemu podriadených zamestnancov. Táto námietka žalobcu je vo vzťahu k obsahu žaloby žalobcu kontraproduktívna, pretože realizácia deliktuálnej spôsobilosti, ak právnou povinnosť poruší vedúci zamestnanec právnickej osoby, tak toto porušenie sa prizná právnickej osobe, ako to správne v žalovanom rozhodnutí konštatuje aj žalovaný.

Pokiaľ žalobca namietal, že zo strany postihnutých, p. F. W. a p. Y. F. ako zamestnancov, došlo k porušeniu ustanovenia § 12 písm. k/ zákona č. 124/2006 Z.z. v tom, že mali v krvi v dobe úrazu 0,71 promile a 0,50 promile alkoholu, čo podľa názoru žalobcu bolo príčinou pracovného úrazu s následkom smrti a pracovného úrazu s ťažkou ujmu na zdraví, tak súd poukazuje na ustanovenie § 9 ods. 1 písm. b/ zákona č. 124/2006 Z.z., ktoré ustanovenie bolo zo strany žalobcu jednoznačne porušené a ktoré predchádza povinnosti zamestnancov namietanej žalobcom tak, ak by pri kontrolnej činnosti žalobca kontroloval a vyžadoval dodržiavanie právnych predpisov a ostatných predpisov na zaistenie bezpečnosti a ochrany zdravia pri práci, zásad bezpečnej práce, ochrany zdravia pri práci a najmä bezpečného správania sa na pracovisku, a teda kontroloval, či zamestnanec nie je v pracovnom čase pod vplyvom alkoholu, omamných látok alebo psychotropných látok, tak potom by k pracovným úrazom s ťažkou ujmu na zdraví a s následkom smrti nemuselo dôjsť.

Pokiaľ žalobca namietal, že Ing. U. T. ako vedúci zamestnanec žalobcu porušil povinnosti vyplývajúce z § 82 Zákonníka práce, tak vzhľadom k objektívnej zodpovednosti žalobcu, ako súd už vyššie konštatoval, ide o kontraproduktívnu žalobnú námietku žalobcu svedčiacu proti nemu.

K ostatným všeobecným námietkam žalobcu, z ktorých nemožno vyvodit' jeho tvrdenia o konkrétnom porušení zákona žalovaným, súd uvádza, že obligatórnou náležitosťou žaloby je povinnosť žalobcu tvrdiť, že správne rozhodnutie alebo jeho časť odporuje konkrétnemu všeobecnému záväznému právnemu predpisu a toto svoje tvrdenie aj právne odôvodniť. Ak žalobca len všeobecne poukazuje na skutočnosť, že žalovaný nepostupoval správne pri rozhodovaní a nepostupoval v súlade so zákonom, že žalobca vykonal všetky potrebné bezpečnostné a zdravotné opatrenia tak, aby nedošlo k ohrozeniu

zdravia zamestnancov, že určil zamestnancom bezpečný zdravotný postup a urobil všetko pre to, aby organizácia práce neohrozovala bezpečnosť a zdravie jeho zamestnancov, potom by žalobca musel uviesť, pri ktorom procesnom úkone sa tak malo stať, a teda aké subjektívne právo žalobcu malo byť v tejto súvislosti porušené, a pokiaľ žalobca tak neurobil, nie je možné takto všeobecne formulované námietky meritórne prejednávať v súdnom preskúmovacom konaní. Súd totiž nevyhľadáva konkrétne dôvody nezákonnosti rozhodnutia správneho orgánu podľa § 249 ods. 2 O.s.p., pretože tieto majú tvoriť obsah žaloby a určovať rozsah preskúmania zákonnosti rozhodnutia súdom, ktorý je podľa § 250h ods. 1 O.s.p. veta za bodkočiarkou viazaný rozsahom a dôvodmi žaloby. Súd teda nemôže z vlastnej iniciatívy za žalobcu nahradiť žalobné dôvody ani sám vyhľadávať ďalšie možné vady žalovaného rozhodnutia. Predmetom súdneho prieskumu je zákonnosť rozhodnutia a nie jeho vecná správnosť, a preto včasné, správne a úplne formulované žalobné dôvody majú zásadný význam.

Preto, ako to z obsahu administratívneho spisu žalovaného a aj z odôvodnenia žalovaného rozhodnutia vrátane prvostupňového správneho rozhodnutia nepochybne vyplýva, to znamená, že Inšpektorát práce Košice vykonal riadne vyšetrovanie príčin závažného pracovného úrazu oboch zamestnancov žalobcu, ku ktorému došlo dňa 17.10.2013, a pretože žalobca v záujme zaistenia bezpečnosti a ochrany zdravia pri práci postupoval v rozpore s ustanovením § 6 ods. 1 písm. d/, § 9 ods. 1 písm. b/ zákona č. 124/2006 Z.z. a v rozpore s ustanovením § 7 písm. b/ Nariadenia vlády č. 396/2006 Z.z., a teda pokiaľ neurčil svojim zamestnancom bezpečný pracovný postup pri ich výstupe a zostupe na pracovisko vo výške 7 m nad kanceláriami vo výrobné hale na Hviezdoslavovej ulici 17 v Michalovciach a nezabezpečil, aby organizácia práce neohrozovala bezpečnosť a zdravie zamestnancov, pričom zamestnanci žalobcu s vedomím svojho zamestnávateľa na výstup na svoje pracovisko a na zostup z neho používali „gitterbox paletu“ umiestnenú na vysokozdvížnom vozíku, ktorá bola uviazaná jedným viazacím pásom o vidlice vozíka, a ktorá nebola na tento účel určená, ktorá nebola dostatočne upevnená o vidlice vozíka, pričom v manuáli prevádzky a údržby motorového vozíka je uvedené, že vozík sa môže používať na zdvíhanie osôb iba v prípade použitia manipulačnej plošiny k týmto účelom určenej a bezpečne pripevnenej, súd vzal za preukázané, že zamestnávateľ, ktorým je žalobca, nekontroloval a nevyžadoval dodržiavanie povinností stanovenými právnymi a ostatnými predpismi na zaistenie bezpečnosti a ochrany zdravia pri práci ako sú tieto vyššie citované. Preto žalobcova objektívna zodpovednosť je naplnená a námietky žalobcu ničím nespochybnené.

Pokiaľ žalobca namietal porušenie ustanovenia § 32 ods. 1 a § 46 Správneho poriadku, tak žalobca neuvádza, pri ktorom procesnom úkone sa tak malo stať ani aké subjektívne právo žalobcu malo byť v tejto súvislosti porušené, preto súd tieto námietky nemohol meritórne prejednať.

Proti rozsudku krajského súdu podal žalobca včas odvolanie z dôvodov podľa § 205 ods. 2 písm. b/ O.s.p., konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, písm. d/ O.s.p. súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, a písm. f/ rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci a navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací zmenil rozhodnutie vydané prvostupňovým súdom, zrušil rozhodnutie žalovaného a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Zároveň, aby žalovaného zaviazal na náhradu trov konania.

Uviedol, že sa nestotožnil s názorom krajského súdu, že námietka žalobcu, že nijakým spôsobom nezanedbal a už vôbec neporušil žiadne ustanovenia zákona o bezpečnosti a ochrany zdravia pri práci, ale naopak dbal na to, aby bola zaistená bezpečnosť a ochrana zdravia pri práci, je vzhľadom na objektívnu zodpovednosť žalobcu nedôvodná. Zo strany žalobcu neboli zistené porušenia predpisov, ale k porušeniu povinnosti došlo zo strany vedúceho zamestnanca žalobcu Ing. U. T., tým, že porušil svoje povinnosti vyplývajúce z pracovnej náplne - predpisy na zaistenie bezpečnosti a ochrany zdravia pri práci vyplývajúce z ustanovenia § 82 Zákonníka práce, konkrétne riadiť a kontrolovať prácu podriadených zamestnancov, utvárať priaznivé pracovné podmienky, zaisťovať bezpečnosť a ochranu zdravia pri práci a zabezpečovať, aby nedochádzalo k porušeniu pracovnej disciplíny.

Žalobca poukázal na to, že postihnutí zamestnanci svojím zavinením porušili právne a ostatné predpisy a pokyny na zaistenie bezpečnosti a ochrany zdravia pri práci, ktoré bolo príčinou škody. Navyše poškodení boli s týmito predpismi a pokynmi riadne a preukázateľne oboznámení. Žalobca pri kontrolnej

činnosti kontroloval a vyžadoval dodržiavanie právnych predpisov a ostatných predpisov na zaistenie bezpečnosti a ochrany zdravia pri práci. Žalobca vykonal všetky potrebné bezpečnostné a zdravotné opatrenia tak, aby nedošlo k ohrozeniu a k akémukoľvek poškodeniu zdravia zamestnancov.

Taktiež podľa názoru žalobcu bolo preukázané, že zo strany postihnutých ako zamestnancov došlo k porušeniu ustanovenia § 12 písm. k/ zákona č. 124/2006 Z.z. Smernici č. 03/09/2009 spoločnosti o boji proti alkoholu v tom, že mali v krvi v dobe úrazu 0,71 promile a 0,50 promile alkoholu. Takéto ľahkomyselné konanie postihnutých v spojení s vedomosťou, že si takto môžu privodiť ujmu na zdraví podľa názoru žalobcu bolo príčinou pracovného úrazu s následkom smrti a pracovného úrazu s ťažkou ujmou na zdraví.

Žalobca trvá na tom, že nijakým spôsobom nezanedbal a už vôbec neporušil žiadne ustanovenia zákona č. 124/2006 Z.z. o bezpečnosti a ochrane zdravia pri práci a o zmene a doplnení niektorých zákonov, ale naopak vždy dbal na to, aby bola zaistená bezpečnosť a ochrana zdravia pri práci, teda nie zo strany žalobcu ale zo strany vedúceho zamestnanca a zamestnancov, ktorí utrpeli úraz a u ktorých bolo preukázateľne dokázané porušenie ustanovení a predpisov na zaistenie bezpečnosti a ochrany zdravia pri práci došlo k porušeniu. Žalobca určil zamestnancom bezpečný zdravotný postup a urobil všetko preto, aby organizácia práce neohrozila bezpečnosť a zdravie jeho zamestnancov. Poškodení zamestnanci boli preukázateľne oboznámení so všetkými predpismi na zaistenie bezpečnosti a ochrany zdravia pri práci, zásadami bezpečnej práce a bezpečného správania sa na pracovisku vrátane poučenia nepožívať alkoholické nápoje, omamné látky a psychotropné látky na pracoviskách a v priestoroch zamestnávateľa a v pracovnom čase aj mimo týchto pracovísk a priestorov, nenastupovať pod ich vplyvom do práce. Postihnutí pracovníci vedeli a museli vedieť, že si svojím konaním môžu privodiť úraz. Príčinou pádu zamestnancov bolo to, že pracovali pod vplyvom alkoholu a nie nesprávna organizácia práce zo strany žalobcu.

Uložená pokuta zo strany žalovaného má pre žalobcu likvidačný charakter.

Žalovaný navrhol rozsudok krajského súdu ako vecne správny potvrdiť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O.s.p.) preskúmal rozsudok krajského súdu, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo a jednomyselne (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z.) dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu nemožno priznať úspech. Rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ustanovenia § 250ja ods. 2 O.s.p. s tým, že deň vyhlásenia rozsudku bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 25.01.2017 (§ 156 ods. 1 a ods. 3 O.s.p.).

Podľa § 244 ods. 1 O.s.p. v správnom súdnictve súdy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov preskúmajú zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy. Pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia súd skúma, či žalobou napadnuté rozhodnutie je v súlade s právnym poriadkom Slovenskej republiky, t. j. najmä s hmotnoprávnymi a procesnými administratívnymi predpismi.

V intenciách ustanovenia § 244 ods. 1 O.s.p. súd preskúma aj zákonnosť postupu správneho orgánu, ktorým sa vo všeobecnosti rozumie aktívna činnosť správneho orgánu, podľa procesných a hmotnoprávných noriem, ktorou realizuje právomoc stanovenú zákonmi. V zákonom predpísanom postupe je správny orgán oprávnený a súčasne aj povinný vykonať úkony v priebehu konania a ukončiť ho vydaním rozhodnutia, ktoré má zákonom predpísané náležitosti, ak sa na takéto konanie vzťahuje zákon o správnom konaní.

Je nutné zdôrazniť, že podľa ustálenej súdnej judikatúry (najmä nález Ústavného súdu Slovenskej republiky č. k. II ÚS 127/07-21, alebo rozhodnutia Najvyššieho súdu sp. zn. 6Sžo 84/2007, sp. zn. 6Sžo 98/2008, sp. zn. 1Sžo 33/2008, sp. zn. 2Sžo 5/2009 či sp. zn. 8Sžo 547/2009) nie je úlohou súdu pri výkone správneho súdnictva nahradzovať činnosť správnych orgánov, ale len preskúmať

zákonnosť ich postupov a rozhodnutí, teda to, či oprávnené a príslušné správne orgány pri riešení konkrétnych otázok vymedzených žalobou rešpektovali príslušné hmotnoprávne a procesnoprávne predpisy.

V takto vymedzenom rámci prieskumu a po preverení riadnosti podmienok vykonávania súdneho prieskumu rozhodnutí správneho orgánu Najvyšší súd Slovenskej republiky zdôrazňuje, že podstatou súdneho prieskumu odvolania proti rozsudku krajského súdu ako aj žaloby, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania rozhodnutia žalovaného, je otázka správneho zistenia rozhodujúcich skutočností a dostatočného rámca podkladov pre naplnenie zásady materiálnej pravdy v ďalšom procese aplikácie hmotného práva.

V predmetnej veci je potrebné predostrieť, že predmetom odvolacieho konania bolo rozhodnutie krajského súdu, ktorým bola zamietnutá žaloba žalobcu o preskúmanie napadnutého rozhodnutia žalovaného č. S/2014/02482-2.1 O-307/204 zo dňa 19.09.2014, ktorým žalovaný zamietol odvolanie žalobcu a potvrdil napadnuté rozhodnutie správneho orgánu 1. stupňa o uložení pokuty žalobcovi vo výške 33 000,-Eur podľa ustanovenia § 19 ods. 1 písm. a/ zákona č. 125/2006 Z.z. o inšpekcii práce a o zmene a doplnení zákona č. 82/2005 Z.z. o nelegálnej práci a nelegálnom zamestnávaní a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov za porušenie povinností stanovených predpismi uvedenými v § 2 ods. 1 písm. a/ bod 3 zákona č. 125/2006 Z.z. o inšpekcii práce a o zmene a doplnení zákona č. 82/2005 Z.z. o nelegálnej práci a nelegálnom zamestnávaní a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov a to konkrétne § 6 ods. 1 písm. d/ a i/ zákona č. 124/2006 Z.z. o bezpečnosti a ochrane zdravia pri práci a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov v nadväznosti na § 7 písm. b/ Nariadenia vlády SR č. 396/2006 Z.z. o minimálnych bezpečnostných a zdravotných požiadavkách na stavenisko v znení neskorších predpisov a nedodržaním bezpečnostnej úrovne požadovanej čl. 12.5 STN ISO 3691 + Amd 1:2000 /Motorové vozíky. Bezpečnostné predpisy/ a čl. 3.4.6 písm. z/ STN 26 8805 z r. 2011 /Motorové vozíky. Základné požiadavky. Požiadavky na kvalifikáciu/.

Preto primárne v medziach odvolania Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie žalovaného, najmä z toho pohľadu, či sa krajský súd vysporiadal so všetkými námietkami žalobcu uplatnenými v žalobe a z takto vymedzeného rozsahu či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia.

Z obsahu administratívneho spisu súd zistil, že porušenie spočíva v tom, že zamestnávateľ Agrostroj, akciová spoločnosť Michalovce, IČO: 36 191 957 v záujme zaistenia bezpečnosti a ochrany zdravia pri práci neurčil svojim zamestnancom bezpečný pracovný postup pri ich výstupe a zostupe na pracovisko (prístup na povalový priestor vo výške 7 m nad kancelármi vo výrobnéj hale na Hviezdoslavovej ulici 17 v Michalovciach) a nezabezpečil, aby organizácia práce neohrozovala bezpečnosť a zdravie zamestnancov. Zamestnanci zamestnávateľa, s vedomím svojho zamestnávateľa, na výstup na svoje pracovisko a na zostup z neho používali „gitterbox paletu“ umiestnenú na vysoko zdvižnom vozíku (uviazanú jedným viazacím pásom o vidlice vozíka), ktorá nebola na tento účel určená a ktorá nebola dostatočne upevnená o vidlice vozíka, pričom v manuáli prevádzky a údržby motorového vozíka je uvedené, že vozík sa môže používať na zdvíhanie osôb iba v prípade použitia manipulačnej plošiny k týmto účelom určenej a bezpečne pripevnenej. V dôsledku vyššie uvedeného porušenia zamestnávateľa došlo dňa 17.10.2013 k pracovným úrazom postihnutých zamestnancov: F. W. (nar. XX.XX.XXXX, zamestnaný na základe pracovnej zmluvy zo dňa 02.12.1996, druh práce zvaračské práce, zámočnicke práce a stolárske práce, odborné práce všetkého druhu pri výrobe a kompletizácii nadstavieb a iných komodít, iné práce podľa určenia svojho priameho nadriadeného) - pracovný úraz, ktorým bola spôsobená smrť zamestnanca a Y. F. (nar. XX.XX.XXXX, zamestnaný na základe pracovnej zmluvy zo dňa 05.02.1997, druh práce odborné práce zvaračské práce všetkého druhu pri výrobe a kompletizácii nadstavieb, iné práce podľa určenia svojho nadriadeného) - pracovný úraz, ktorým bola spôsobená ťažká ujma na zdraví.

Účastník konania tak vážne pochybil napriek tomu, že v manuáli prevádzky a údržby motorového vozíka je stanovené, že sa môže používať na zdvíhanie osôb iba v prípade použitia manipulačnej plošiny na tento účel určenej a bezpečne pripevnenej. Uvedené porušenie účastníka konania tak malo podstatný vplyv na dôsledok - pracovný úraz s následkom smrti a pracovný úraz s ťažkou ujmom na zdraví.

Súd konštatuje, že odvolanie žalobcu proti rozsudku krajského súdu sa neodlišovalo od dôvodov podanej žaloby o preskúmanie rozhodnutia žalovaného, s ktorého dôvodmi sa krajský súd v plnom rozsahu vysporiadal a jeho skutkové zistenia aj právne závery sú vecne správne.

Podľa § 219 ods. 1 O.s.p. ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, s prihliadnutím na ustanovenie § 219 ods. 2 O.s.p. konštatuje, že nezistil dôvod na to, aby sa odchýlil od logických argumentov a relevantných právnych záverov spolu so správnou citáciou dotknutých právnych noriem obsiahnutých v odôvodnení napadnutého rozsudku krajského súdu, ktoré vytvárajú dostatočné právne východiská pre vyslovenie výroku napadnutého rozsudku. Odvolací súd sa preto s odôvodnením napadnutého rozsudku stotožňuje v celom rozsahu, považujúc právne posúdenie veci krajským súdom za správne, a aby nadbytočne neopakoval pre účastníkov známe fakty v prejednávanej veci spolu s právnymi závermi krajského súdu, najvyšší súd, na zdôraznenie správnosti napadnutého rozsudku, doplnil jeho odôvodnenie o ďalšie, na danú vec vzťahujúce sa, relevantné dôvody.

V súvislosti s odvolacími námietkami odvolací súd konštatuje, zhodne so záverom správnych orgánov, ako aj so záverom krajského súdu, že bolo jednoznačne preukázané, že žalobca svojim konaním porušil povinnosti stanovené predpismi uvedenými v § 2 ods. 1 písm. a/ bod 3 zákona č. 125/2006 Z.z. o inšpekcii práce a o zmene a doplnení zákona č. 82/2005 Z.z. o nelegálnej práci a nelegálnom zamestnávaní a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov a to konkrétne § 6 ods. 1 písm. d/ a i/ zákona č. 124/2006 Z.z. o bezpečnosti a ochrane zdravia pri práci a o zmene a doplnení niektorých zákonov v nadväznosti na § 7 písm. b/ Nariadenia vlády SR č. 396/2006 Z.z. o minimálnych bezpečnostných a zdravotných požiadavkách na stavenisko v znení neskorších predpisov a nedodržaním bezpečnostnej úrovne požadovanej čl. 12.5 STN ISO 3691+Amd 1:2000 /motorové vozíky. Bezpečnostné predpisy/ a čl. 3.4.6 písm. z/ STN 26 8805 z r. 2011 /Motorové vozíky. Základné požiadavky. Požiadavky na kvalifikáciu/.

Ako správne uviedol krajský súd v danom prípade sa jednalo o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia, ktorého predmetom bol správny delikt právnickej osoby. Od ostatných správnych deliktov sa tento delikt odlišuje znakom zodpovednej osoby, ktorou je právnická osoba ako celok, nie teda fyzické osoby - zamestnanci, členovia a pod., ktorých prostredníctvom právnická osoba koná. Nepožaduje sa preukázať zavinenie fyzickej osoby, ktorá za právnickú osobu konala alebo mala konať. Zavinenie teda nie je pojmovým znakom správneho deliktu právnickej osoby. Preukazuje sa len porušenie právnej povinnosti. Ide tu o tzv. objektívnu zodpovednosť, a to zodpovednosť absolútnu.

Odvolací súd sa v plnom rozsahu stotožňuje so skutkovými zisteniami správnych orgánov ako aj s ich právnym posúdením, v konaní, ani v rozhodnutiach správnych orgánov nezistil porušenie žiadneho z ustanovení Správneho poriadku ani iného právneho predpisu.

Odvolací súd zdôrazňuje, že žalobca nevyvrátil žiadnym hodnoverným spôsobom skutočnosť a skutkový stav, ktorý bol zistený správnymi orgánmi, a s ktorými sa stotožnil aj krajský súd, a preto za takýchto skutkových okolností napadnuté rozhodnutie žalovaného je i podľa názoru odvolacieho súdu vydané na základe riadne a dostatočne zisteného skutkového stavu veci. Preto ak krajský súd dospel k záveru, že skutkový stav veci bol v správnom konaní spoľahlivo zistený a postup ako aj rozhodnutia správnych orgánov v oboch stupňoch považoval za vydané v súlade so zákonom, bolo potrebné rozhodnutie súdu, ktorý zamietol žalobu žalobcu, považovať za správne.

Z uvedených dôvodov Najvyšší súd Slovenskej republiky odvolaniu žalobcu nevyhovел a s prihliadnutím na všetky individuálne okolnosti daného prípadu rozsudok krajského súdu ako vecne správny podľa § 219 ods. 1 a 2 O.s.p. potvrdil

O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 224 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 246c O.s.p. a § 250k ods. 1 O.s.p. tak, že žalobcovi vzhľadom na jeho neúspech v konaní náhradu trov odvolacieho konania nepriznal. Žalovanému zákon priznanie trov konania neumožňuje.

S poukazom na ustanovenie § 492 ods. 2 zákona č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok postupoval odvolací súd v konaní podľa predpisov účinných do 30.06.2016 (zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku n i e j e prípustný opravný prostriedok.